

DECIZIE

27 septembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele ședinței, judecătorul: Svetlana Filincova

Judecătorii: Maria Ghervas, Iurie Bejenaru

examinând recursul declarat de către Iuri Bordeniuc,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Raisei Orlova împotriva
Preturii Centru municipiul Chișinău, Întreprinderii Municipale de Gestionare a
Fondului Locativ nr. 8 și Oficiului teritorial cadastral Chișinău cu privire la
recunoașterea dreptului de proprietate,
împotriva încheierii Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2013, prin
care a fost restituit apelul declarat de Iuri Bordeniuc ca fiind depus de o persoană
care nu este în drept să declare apel,

c o n s t a t ă:

La data de 06 ianuarie 2004, Raisa Orlova a depus o cerere de chemare în
judecată împotriva Preturii sect. Centru, mun. Chișinău, Întreprinderii Municipale
de Gestionare a Fondului Locativ nr. 8 și Oficiului teritorial cadastral Chișinău cu
privire la recunoașterea dreptului de proprietate.

În motivarea acțiunii reclamanta Raisa Orlova a indicat că în anul 2003, a
privatizat împreună cu fiica și nepoata, apartamentul nr.1 de pe str. 31 August
1989, nr. 95, în care din anul 1944 au locuit părinții soțului ei.

Susține că în această perioadă au posedat și de garajul din curtea acestei
case, ca fiind locatari ai acestei curți, în aceste condiții au efectuat toate cheltuielile
de întreținere a acestuia. În drept, își motivează acțiunea pe art. 320 Codul civil,
care reglementează dobândirea dreptului de proprietate prin efectul uzucapiunii.

Cere Raisa Orlova recunoașterea dreptului de proprietate asupra garajului nr.
1 cu suprafața de 23,7 m.p. din curtea casei nr. 95 str. 31 August 1989, mun.
Chișinău și obligarea Oficiului teritorial cadastral Chișinău să înregistreze dreptul
de proprietate asupra garajului nominalizat în Registru bunurilor imobile.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 20 februarie 2004 a
fost admisă acțiunea și s-a dispus recunoașterea dreptului de proprietate a Raisei
Orlova asupra garajului nr.1 cu suprafața de 23,7 m.p. din curtea casei nr. 95, str.
31 August 1989, mun. Chișinău.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2012 a fost admisă
cererea apelantului Iuri Bordeniuc și a fost atras în proces Iurie Bordeniuc în
calitate de intervenient accesoriu din partea pârâtului.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 30 ianuarie 2013 a fost respins recursul declarat de Raisa Orlova și a fost menținută încheierea Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2012.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 28 februarie 2013 a fost respins apelul declarat de către Iuri Bordeniuc și menținută hotărârea primei instanțe din 10 februarie 2004.

La 29 aprilie 2013, Iuri Bordeniuc a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, cerând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

La 06 august 2013, Raisa Orlova a declarat recurs împotriva încheierii instanței de apel din 16 octombrie 2012 și împotriva deciziei instanței de apel din 28 februarie 2013 cu dispunerea rejudecării pricinii și emiterea unei încheieri prin care apelul lui Iuri Bordeniuc să fie restituit, ca fiind depus de o persoană care nu este în drept să declare apel.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 11 octombrie 2013 au fost admise recursurile declarate de către Raisa Orlova și Iuri Bordeniuc, casată decizia Curții de Apel Chișinău din 28 februarie 2013 și încheierea Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2012 cu remiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2013 a fost restituit apelul declarat de către Iuri Bordeniuc ca fiind depus de o persoană care nu este în drept să-l declare.

La data de 28 februarie 2017, Iuri Bordeniuc a declarat recurs împotriva încheierii instanței de apel din 27 noiembrie 2013, solicitând repunerea în termenul de declarare a recursului, admiterea acestuia, casarea încheierii contestate cu dispunerea rejudecării cauzei.

Recurentul, Iuri Bordeniuc, în motivarea recursului a indicat că încheierea instanței de apel este emisă cu încălcarea normelor de drept procedural.

Astfel, susține că instanța de apel a examinat cauza în lipsa sa, fapt prin care ia încălcat dreptul de acces liber la justiție.

Totodată a solicitat și repunerea în termen a recursului invocând că la ședința instanței de apel din 27 noiembrie 2013 nu a fost citat legal, iar pe adresa imobilului pe care îl deține cu drept de proprietate nu i-a fost expediată nici o citație, nu a fost telefonat și nici nu i-a fost expediată încheierea instanței de apel contestată. Susține că a aflat despre încheierea emisă la data de 27 noiembrie 2013 din răspunsul Curții de Apel Chișinău din 15 februarie 2017.

În conformitate cu art. 426 alin. (3) Codul de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 3 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza dosarului și a materialelor anexate la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.

În conformitate cu art. 427 lit. a) Codul de procedură civilă, instanță de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

Examinând materialele dosarului, Colegiul consideră că cererea privind repunerea în termenul de declarare a recursului urmează a fi respinsă ca fiind neîntemeiată, iar recursul declarat de Iuri Bordeniuc urmează a fi respins ca fiind depus tardiv, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 425 Codul de procedură civilă (în redacția de până la 28 aprilie 2017), termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la data pronunțării ei.

Din materialele dosarului rezultă că încheierea contestată cu recurs a fost pronunțată la 27 noiembrie 2013.

Astfel, prin prisma art. 425 Codul de procedură civilă (în redacția de până la 28 aprilie 2017) termenul de atac a încheierii din 27 noiembrie 2013 a început să curgă din 28 noiembrie 2013.

Colegiul menționează că în conformitate cu art. 116 alin. (1) și (3) Codul de procedură civilă, persoanele care, din motive întemeiate, au omis termenul de îndeplinire a unui act de procedură pot fi repuse în termen de către instanță. La cererea de repunere în termen se anexează probele ce dovedesc imposibilitatea îndeplinirii actului. Totodată, trebuie efectuat actul de procedură care nu a fost îndeplinit în termen (să fie depusă cererea, să fie prezentate documentele respective etc.).

În sensul acestei norme, este de principiu, ca declarând recurs în afara termenului legal și solicitând repunerea în termen, să fie invocate motive întemeiate, care să justifice încălcarea acestui termen.

Pe când, la caz, Iuri Bordeniuc nu a prezentat nici o dovadă care să confirme că termenul de depunere a recursului a fost omis din motive întemeiate.

În acest context, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții supreme de Justiție respinge ca fiind neîntemeiat argumentul recurentului precum că, termenul de depunere a recursului a fost omis din motive care nu-i pot fi imputate, deoarece nu a fost informat corespunzător despre examinarea cauzei, or, instanța de apel a asigurat drepturile părților, respectând procedura de citare legală, iar ultimul urma să-și exercite drepturile procedurale cu bună-credință, cu atât mai mult că ultimul a declarat recurs la Curtea Supreme de Justiție, care a fost admis prin decizia Curții Supreme de Justiție din 11 octombrie 2013 cu restituirea pricinii spre rejudecare în instanța de apel, iar decizia emisă fiind publicată la aceeași dată pe portalul instanței de recurs.

Totodată, alte argumente justificative ce ar indica repunerea recursului în termen, în sensul art. 116 Codul de procedură civilă, în recursul declarat nu au fost prezentate.

În conformitate cu art. 56 alin. (3) Codul de procedură civilă, părțile sînt obligate să se folosească cu bună-credință de drepturile lor procedurale. În cazul abuzului de aceste drepturi sau al nerespectării obligațiilor procedurale, se aplică sancțiunile prevăzute de legislația procedurală civilă.

În conformitate cu art. 61 alin. (1) Codul de procedură civilă, părțile sunt obligate să se folosească cu bună-credință de drepturile lor procedurale. Instanța judecătorească pune capăt oricărui abuz de aceste drepturi dacă prin abuz se urmărește tergiversarea procesului sau inducerea sa în eroare. Folosirea cu bună-credință a drepturilor procedurale, prezumă că partea este obligată la interval rezonabil de timp să manifeste diligență și să respecte termenele prevăzute de lege.

Astfel, Iuri Bordeniuc, prin lege a fost obligat să respecte termenul legal de contestare a încheierii cu recurs în 15 de zile calendaristice din data pronunțării ei, termen prevăzut de art. 425 Codul de procedură civilă (în redacția de până la 28 aprilie 2017).

Instanța de recurs consideră necesar de a menționa faptul că recurentul urma să întreprindă toate măsurile necesare, după cum sugerează jurisprudența CEDO, de a-și proteja drepturile sale de acces la instanță, în speță contestarea la timp a actului judecătoresc. În această ordine de idei, este cert că, depunând cererea de recurs la 28 februarie 2017, peste trei ani și trei luni, recurentul a demonstrat o neglijență a drepturilor sale procedurale și contrar prevederilor legale, nu a depus diligența necesară în vederea exercitării căii de atac în termen.

Prin urmare, Colegiul ajunge la concluzia că recurentul a omis termenul de atac a încheierii judecătorești, iar examinarea unui astfel de recurs ar încălca principiul securității raporturilor juridice, precum și, drepturile celorlalte părți la un proces echitabil.

Instanța de recurs accentuează că o asemenea soluție este compatibilă cu prevederile art. 6 §1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

În susținerea opiniei enunțate, Colegiul invocă și hotărîrea Curții Europene a Drepturilor Omului în cauza Melnic c. Moldovei (din 14 noiembrie 2006) și Ponomaryov c. Ucrainei (din 03 aprilie 2008), unde se notează că deși în speță nu era vorba despre desființarea unei hotărîri judecătorești definitive și irevocabile în urma admiterii unei căi extraordinare de atac în lumina unor circumstanțe nou descoperite, ci de redeschiderea unui proces prin repunerea în termenul de introducere a unei căi ordinare de atac, totuși reînnoirea acestui termen pentru motive neconvingătoare, reprezintă o soluție care ar putea înfrânge principiul securității raporturilor juridice într-un mod similar cu o cale extraordinară de atac.

Din considerentele menționate și având în vedere cele expuse supra, Colegiul ajunge la concluzia de a respinge cererea privind repunerea în termenul de declarare a recursului ca fiind neîntemeiată și recursul declarat ca fiind depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 425 din Codul de procedură civilă (în redacția de până la 28 aprilie 2017).

În conformitate cu art. 427 lit. a) și art. 428 Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e:

Se respinge cererea lui Iuri Bordeniuc privind repunerea recursului în termen.

Se respinge recursul declarat de Iuri Bordeniuc.

Se menține încheierea Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2013, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Raisei Orlova împotriva Preturii Centru municipiul Chișinău, Întreprinderii Municipale de Gestionare a Fondului Locativ nr. 8 și Oficiului teritorial cadastral Chișinău cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței, judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Maria Ghervas

Iurie Bejenaru